

Sygnatura akt **II K 148/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wołowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Paprocki

Protokolant Edyta Lickiewicz

przy udziale asesora Prokuratury Rejonowej w Wołowie I. S.

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r.

sprawy

Ł. K., syna J. i A. z domu S., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że

w dniu 28 lutego 2014 r. w W. zawarł umowę kredytową na zakup towarów i usług nr (...) z (...) Bank SA z/s we W. na zakup telewizora LG, w kwocie 4268,14 złotych, poświadczając nieprawdziwe dane dotyczące zarobków i miejsca zatrudnienia, czym działał na szkodę banku,

tj. o czyn z art. 297 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego Ł. K. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu działanie na szkodę banku, to jest uznaje go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. C. kwotę 1092,24 zł z VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Sygn. akt II K 148/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2014 r. w W. Ł. K. zawarł z (...) Bank SA z/s we W. umowę kredytową nr (...) na zakup telewizora LG i związanych z tym usług na kwotę 4268,14 zł.

Przy zawieraniu powyższej umowy Ł. K. poświadczył nieprawdziwe dane, że jest zatrudniony w firmie (...) w B. na czas określony jako pracownik produkcji oraz że osiąga z tego tytułu dochody w wysokości średnio 1800 zł netto miesięcznie.

Dowód:

- umowa, k. 13,
- zeznania T. T., k. 16,
- wyjaśnienia Ł. K., k. 74.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu i nie składał dalszych wyjaśnień.

W toku postępowania sądowego oskarżony złożył wniosek w trybie art. 387 kpk o skazanie go i wymierzenie kary 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz zwolnienie z kosztów i opłaty.

Sąd zważył:

W świetle przeprowadzonych dowodów wina, sprawstwo i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu wyrokiem czynu nie budziły wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się na dowodach w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka oraz na dowodzie w postaci umowy kredytowej.

Wszystkie zebrane w sprawie dowody potwierdzały sprawstwo i winę oskarżonego. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu, a pozostałe przytoczone w ustaleniach faktycznych dowody potwierdzały, że oskarżony w celu uzyskania dla siebie kredytu złożył pisemne oświadczenie zawarte w umowie kredytowej, które poświadczało nieprawdę. Nie ulegało przy tym wątpliwości, że okoliczność, czy oskarżony jest zatrudniony i jakie uzyskuje dochody, była okolicznością o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu. Tzw. zdolność kredytowa kredytobiorcy jest bowiem podstawowym warunkiem dla udzielenia mu wsparcia finansowego.

Swoim zachowaniem oskarżony wypełnił zatem znamiona przestępstwa, o którym mowa w art. 297 § 1 Kodeksu karnego.

Wymierzając oskarżonemu karę, sąd miał na uwadze dyspozycje z art. 53 kk.

Okolicznością wysoce obciążającą oskarżonego była jego uprzednia karalność. Oskarżony był uprzednio karany czterokrotnie, w tym trzykrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu.

Oskarżony był uprzednio skazywany na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, które zarządzano do wykonania. W tym stanie rzeczy jedyną właściwą karą, która mogła spełnić swoje cele wobec oskarżonego, była bezwzględna kara pozbawienia wolności.

Uprzednio stosowane wobec oskarżonego środki probacyjne nie przyniosły spodziewanych rezultatów i nie skłoniły oskarżonego do zaprzestania popełniania przestępstw. W konsekwencji uznać należało, że wobec oskarżonego nie zachodzą warunki do warunkowego zawieszenia wykonania kary, o których mowa w art. 69 kk. W szczególności warunkowe zawieszenie wykonania kary nie byłoby wystarczające do tego, aby oskarżony nie popełnił przestępstwa ponownie. Zachodzi bowiem wysokie prawdopodobieństwo, że oskarżony w przyszłości przestępstwa takiego się dopuści, jak to już czynił uprzednio.

W tym stanie rzeczy sąd przystał na złożony przez oskarżonego wniosek z art. 387 kpk i wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Zwrócić należy uwagę na to, że wymierzona oskarżonemu kara plasuje się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i jako taka nie może być uznana za karę surową.

Ponieważ strony zgodnie wniosły o zwolnienie oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, sąd zdecydował o tym w punkcie III części dyspozytywnej wyroku.